

Zastrčil jsem hlavu zpět do ordinace s povzdechem, že nám den pěkně začíná, a požádal jsem Zdeničku: „Bud' tak hodná a přines mi ze skladu nějaké rukavice, a až se budeš vracet, vezmi sem paní Starou. Dáme jejího pejska tady vedle do místnosti na kapačky. Paní si u něj počká.“

Přikývla a vyběhla. Ve vteřině byla zpátky.

„Doktore, ve skladu za prahem sedí ohromný potkan. Určitě utekl z rozbitého Ferdova terária. Nezlobte se, potkan používaný ke krmení hadů není jako ochočený potkan domácí. A já se divokých potkanů bojím.“

Beze slova jsem vzal se stolu kladívko a znovu se vydal přes čekárnu do skladu. Potkan tam skutečně byl a já s ním byl ve vteřině hotový. Do jedné ruky jsem vzal rukavice, do druhé za ocas mrtvého potkana a chtěl jsem si to namířit přes čekárnu ven.

Mezitím nastal v čekárně nezvyklý rozruch. Paní, která přišla s potkanem v kleci, lezla po čtyřech a naříkala: „Jonatánku, kdepak jsi? Pomozte mi najít Jonatána! Když tady ten pán spadnul, tak jsem si přitiskla klec k sobě a dvířka se přitom musela otevřít a já si toho nevšimla a Jonatánek mi v tom zmatku někam utekl!“

„Pane bože!“ lekl jsem se, zacouval zpátky do skladu a pohlédl na mrtvého potkana ve své ruce, „snad tohle není Jonatán?“

Snad tisíckrát jsem odpovídal na telefonický dotaz neopatrné majitelky: „Pane doktore, můj pes mi sežral antikoncepční pilulky! Celé platičko. Mám k vám přijet hned, nebo mám počkat do zítřka? Nestane se mu nic?“

Antikoncepce rozhodně nebude nijak škodlivá, protože jsem se nesešel s jediným případem, kterému by se po spolknutí antikoncepční dobroty něco stalo.

Krom neopatrných majitelů jsou ještě majitelé zmatení, kteří si připraví léky pro sebe a pro psa a prohodí je.

Pak musím odpovídat na dotazy typu: „Pane doktore, dal jsem Bobíkovi omylem svůj prášek na srdce a já se odčervil. Nestane se nám nic?“

Vyndali jsme kocoura z přepravky a já ho prohlédl. Byl to mladý kocourek a vypadal naprosto zdravě. „Jen bych vám doporučoval,“ končil jsem Mikešovu prohlídku, „abyste ho nechala vykastrovat. Když to neuděláte, bude se vám toulat a na toulkách by mohl přijít k úrazu.“

„Ano,“ souhlasila se mnou hned paní učitelka Lenártová. „Uděláme to přesně tak, jak říkáte. Teď, když bude můj, toulat se nebude, to mu zadržím. Ale ještě bych, pane doktore, potřebovala přesně vědět, kolik mu je let.“

„Víte, tohle se přesně určit nedá, jen přibližně...“

Nenechala mne domluvit. „To neříkejte!“ pronesla už zase hlasem, který nesnesl odporu. „Jste doktor a musíte mi odpovědět přesně!“

Co jsem měl dělat? Zavřel jsem kocoura zase do přepravky a doprovázel paní učitelku ke dveřím.

„Víte co? Na recepci si domluvte termín kastrace. A až Mikešovi vyndám varlata, spočítám na nich letokruhy a povím vám, kolik jich je. Pak budete přesně vědět, kolik je Mikešovi let.“

V den, kdy jsem měl od rána pěkný frmol a nestačil jsem si ani vypít kávu, natož se naobědvat, objevil se pán s Ferdinandem a hned mi žaloval:

„Doktore, odjeli jsme s manželkou na týden na chalupu a kočky jsme vzali s sebou. Ferda tam utekl a dva dny nebyl doma. A už zase nečůrá.“

„Tak mi ho sem dejte a já se na něj podívám,“ pobízel jsem ho dál. Obrátil jsem se na sestřičku: „A nikoho dalšího mi sem pak chvíli nepouštějte. Musím si dát něco do žaludku, nebo omdlím hlady.“

Položil jsem kocoura na stůl bříškem nahoru. Jeho močový měchýř byl už hodně naplněný a nedařilo se mi dostat katetr do otvoru. Abych lépe viděl, nahnul jsem se mu přes břicho a při zasouvání trubičky víc zatlačil. Trubička zajela a moč vystříkla tak prudce, že jsem dostal plný zásah do obličeje a do pusy.

Už jsem ochutnal ledasco, ale na Ferdinandovi jsem si nepochutnal.

„Příště si ho na chalupě líp hlídejte,“ vyprovázel jsem pak pana Gajera. A sestřičce jsem řekl: „Rozmyslel jsem si to. Obědvat teď nebudu.“

A i když mi kručelo v žaludku, na oběd mě přešla chuť.